

DINAMIKA IZVAJANJA ZEMLJIŠKOKATASTRSKIH POSTOPKOV GLEDE NA SPREMINJAJOČO SE ZAKONODAJO

THE DYNAMIC OF CADASTRAL PROCEDURE IMPLEMENTATION IN RELATION TO THE CHANGEABLE CADASTRAL LEGISLATION

Mateja Krivic, Miran Ferlan, Anka Lisec

UDK: 528.44
 Klasifikacija prispevka po COBISS.SI: 1.02
 Prispelo: 12. 3. 2019
 Sprejeto: 15. 5. 2019

DOI: 10.15292/geodetski-vestnik.2019.02.179-198
 REVIEW ARTICLE
 Received: 12. 3. 2019
 Accepted: 15. 5. 2019

IZVLEČEK

Namen prispevka je predstaviti zakonske predpise na področju zemljiškega katastra v Sloveniji od nastanka parcelno orientiranega katastra v začetku 19. stoletja do danes. Ob tem smo izpostavili bistvene značilnosti zakonodaje za posamezno obdobje, pri čemer smo se osredotočili predvsem na zahtevane vsebine dokumentacije o zemljiškokatastrskih postopkih. V raziskavi smo preučevali vrste zemljiškokatastrskih postopkov, ki so se izvajali v obravnavanih obdobjih. Želeli smo preučiti dinamiko izvajanja katastrskih postopkov v odvisnosti od veljavne zakonodaje in za študijsko območje izbrali 67 katastrskih občin v osrednji Sloveniji, ki pripadajo geodetskima pisarnama Trbovlje in Litija. Na izbranem območju smo analizirali številčnost izvedbe zemljiškokatastrskih postopkov, pri izbranih katastrskih občinah pa smo še podrobneje analizirali vrste zemljiškokatastrskih postopkov. Ugotovljeno je bilo, da je dinamika izvajanja zemljiškokatastrskih postopkov zelo različna po obdobjih. Pregled vsebine elaboratov je nadalje pokazal izredno razliko med posameznimi obdobji, zanimivo pa je, da se velike razlike pojavijo tudi med različnimi izvajalci geodeti. Poznavanje teh posebnosti je izrednega pomena za pravilno uporabo arhivskih zemljiškokatastrskih virov pri zemljiškokatastrskih storitvah.

ABSTRACT

The objective of this paper is to present the land cadastre legal framework in Slovenia from the very beginning of the parcel-oriented land cadastre at the beginning of the 19th century to the present. The essential characteristics of legal regulations have been highlighted for each period, focusing primarily on the content requirements for the cadastral documentation – field books. Within our research, we have further investigated the types of land cadastre procedures that were carried out during the studied periods. Aiming to study the dynamics of the execution of the cadastral procedures in dependence on the legislation framework, that is the period, we selected 67 cadastral municipalities in central Slovenia belonging to the state geodetic offices of Trbovlje and Litija. For each study period, which was defined based on the study of cadastral legislation, the number of the cadastral procedures were analysed – classified according to their type. Furthermore, a detailed analysis of cadastral documentation was performed for the selected cadastral municipalities. It has been shown, that the dynamics of the execution of the cadastral procedures varies in the terms of studied periods. The review of the contents of the documentation further showed a remarkable difference between periods, and it is interesting that significant differences occur among the various surveyors. This knowledge is crucial for the proper use of archival cadastral resources within cadastral procedures.

KLJUČNE BESEDE

zemljiški kataster, zemljiškokatastrski postopki, zakonodaja, elaborat, evidenca elaboratov, EVELA, Slovenija

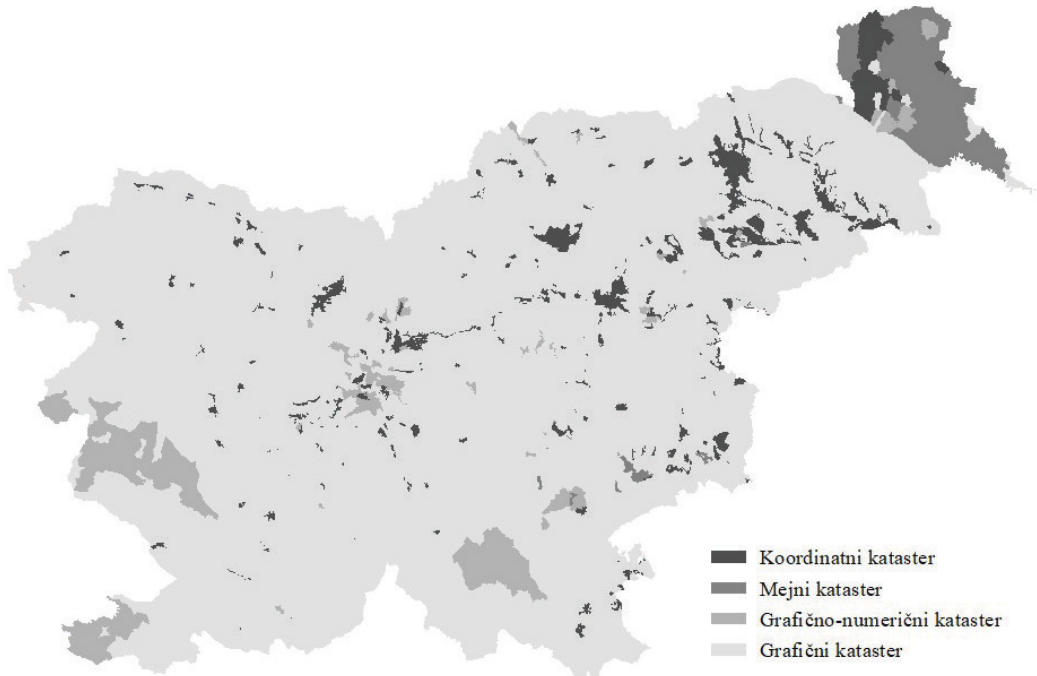
KEY WORDS

land cadastre, cadastral procedures, legislation, field book, field book database, EVELA, Slovenia

1 UVOD

Zemljiški kataster, kot ga poznamo danes, se je razvijal več tisočletij. Načrti zemljišč v različnih zgodovinskih obdobjih izkazujejo takratno človeško predstavo o okolju in pomenu zemljišč v družbi. Popisi in načrti zemljišč so kmalu postali temelj za obdavčevanje zemljišč in tudi varovanje lastništva, saj so bili zakonito izdelani, javno priznani in zelo spoštovani (Williamson et al., 2010). Zaradi raznolikega družbenega in gospodarskega razvoja so se v svetu razvili različni katastrski sistemi (Korošec, 1987; Ferlan, 2005).

V Sloveniji segajo začetki parcelno orientiranega zemljiškega katastra, ki ga priporoča mednarodni standard za zemljiško administracijo ISO LADM (ISO, 2012; glej tudi Steudler, 2014; Zupan et al., 2014), v začetek 19. stoletja. Po obsežnih pripravah je bil leta 1817 sprejet Zakon o zemljiškem davku (nem. Grundsteuerpatent), s katerim je bila v delih avstrijskega cesarstva uzakonjena vzpostavitev stabilnega (davčnega) katastra, kasneje imenovanega franciscejski kataster. Na podlagi sprejete zakonodaje je bil med letoma 1818 in 1828 izmerjen pretežen del današnje Slovenije, z izjemo manjšega dela Primorske, kjer je bila izmera izvedena pod francosko okupacijo v letih 1811 in 1813, ter Prekmurja, kjer je bila izmera izvedena med letoma 1856 in 1861 v okviru katastrske izmere ogrskega dela avstrijskega cesarstva (Mlakar, 1986; Zupančič, 1991; Triglav, 2003; Ferlan, 2005; Lisec in Ferlan, 2017). Izvirni načrti in opisni podatki zemljiškega katastra so se vzdrževali in posodabljali z bolj ali manj kompleksnimi katastrskimi postopki. Danes je podatkovna zbirka zemljiškega katastra sestavljena iz zadnjih vpisanih podatkov o zemljiščih ter zbirke listin in podatkov, ki omogočajo zgodovinski pregled sprememb (ZEN, 2006). V zbirko listin uvrščamo posamezne elaborate, na podlagi katerih so bile v zemljiškem katastru izvedene spremembe, hranijo se v fizični in elektronski obliki.

Slika 1: Vrsta katastra po delih katastrskih občin glede na izvor podatkov, pri čemer niso upoštewane posamezne individualne meritve (vir podatkov: Geodetska uprava RS, 2019).

Sistematično posodabljanje zemljiškega katastra se je pričelo šele leta 1883 z uveljavitvijo Zakona o vzdrževanju zemljiškega katastra (nem. *Evidenzhaltungsgesetz*), s čimer sta se uvedla tudi sledljivost in zgodovinski pregled sprememb v katastru. Glavni razlogi za tako imenovane katastrske postopke so bili že od vsega začetka bodisi izboljšanje podatkov zemljiškega katastra o poteku parcelne meje bodisi katastrske preureditve (Lisec in Navratil, 2014). Kljub posodabljanju podatkov velja, da v Sloveniji večina podatkov zemljiškega katastra, predvsem na ruralnih območjih, še vedno temelji na podatkih prve grafične izmere iz 19. stoletja (slika 1). Namen prispevka je predstaviti zakonske predpise na področju zemljiškega katastra v Sloveniji od samega nastanka parcelno orientiranega katastra v začetku 19. stoletja, s poudarkom na vrstah zemljiškokatastrskih postopkov in vsebini katastrske dokumentacije. Dodatno smo preučevali dinamiko izvajanja katastrskih postopkov v odvisnosti od veljavne zakonodaje.

2 METODE IN MATERIALI

Pregled zakonodaje na področju zemljiškega katastra v Sloveniji začenjamo z vzpostavitvijo franciscejskega katastra. Analizo zemljiškokatastrskih postopkov smo izvedli za obdobje po letu 1883, ko se je za vsak zemljiškokatastrski postopek izdelala dokumentacija, ki jo danes poznamo pod terminom »elaborat«. Na podlagi analize sprememb zakonodaje na področju zemljiškega katastra smo obravnavano obdobje razdelili na pet delov. V posameznih obdobjih smo podrobneje analizirali vsebino dokumentacije zemljiškokatastrskih postopkov, kot so jo določali zakonski predpisi:

- prvo obdobje (1817–1927) se začne z vzpostavitvijo franciscejskega katastra in traja do leta 1928, ko tudi uradno na našem ozemlju preneha veljati avstrijski Zakon o vzdrževanju zemljiškega katastra (nem. *Evidenzhaltungsgesetz*) iz leta 1883;
- drugo obdobje (1928–1952), ki velja za najmanj aktivno na področju zemljiškega katastra na Slovenskem, zaznamuje sprejetje Zakona o katastru zemljišč (Zakon o katastru zemljišta 1928) v tedanji Kraljevini SHS;
- v tretjem, povojnem obdobju (1953–1973) se pomen zemljiškega katastra poveča; takrat se začnejo aktivneje izvajati postopki vzdrževanja katastra v obliki novih izmer, revizij vrst rabe, pa tudi komasacij;
- četrto obdobje (1974–1999) se začne s sprejetjem Zakona o zemljiškem katastru leta 1974, na katerega močno vplivajo avstrijske izkušnje (glej tudi Lisec in Navratil, 2014). Z novim zakonom se v katastrske postopke uvedejo upravne odločbe, s čimer so hoteli dati zemljiškemu katastru večjo pravno veljavo. Konec četrtega obdobja zemljiški kataster močno zaznamuje digitalizacija;
- peto obdobje, ki se začne s sprejetjem Zakona o evidentiranju nepremičnin, državne meje in prostorskih enot (ZENDMPE) leta 2000, prinese bistvene novosti glede načina izvajanja katastrskih postopkov pa tudi posodabljanja in shranjevanja podatkov zemljiškega katastra.

Obravnavana obdobja so približno enako dolga (20–25 let), z izjemo prvega, ki je nekoliko daljše. Posamezna obdobja s krovnimi zakoni in pravilniki na področju zemljiškega katastra so predstavljena v preglednici 1.

Preglednica 1: Zakonski predpisi in navodila na področju zemljiškega katastra v Sloveniji v preteklih dveh stoletjih.

Obdobje	Predpisi na področju zemljiškega katastra	Leto
I. obdobje (1817–1927)	Zakon o zemljiškem davku (nem. <i>Grundsteuerpatent</i>)	1817
	Navodila za katastrsko izmero (nem. <i>Katastral-Vermessungs Instruktion</i>)	1820
	Navodila za izvedbo katastrske izmere (nem. <i>Instruktion zur Ausfuhrung der Katsaral-Vermessung</i>)	1865
	Zakon o zemljiškem davku (nem. <i>Regelung der Grundsteuer</i>)	1869
	Zakon o vzdrževanju zemljiškega katastra (nem. <i>Evidenzhaltungsgesetz</i>)	1883
II. obdobje (1928–1952)	Zakon o zemljiškem katastru (<i>Zakon o katastru zemljišta</i>)	1928
	Pravilnik v več delih (V. del: Izdelava katastrskih načrtov in računanje površin (<i>Izrada katastarskih planova i računanje površina</i>) ter VII. del: II. poglavje za vzdrževanje katastra v občinah, kjer je kataster vzpostavljen na podlagi izmere (<i>II. odeljak za održavanje katastra u općinama, u kojima je katastar izrađen na osnovu premjera</i>))	1930
III. obdobje (1953–1973)	Uredba o zemljiškem katastru	1953
	Pravilnik za državno izmero, III. del (<i>Pravilnik za državni premjer III deo Razgraničenje i snimanje detalja i reljefa zemljišta i detaljni nivelman</i>)	1958
	Temeljni zakon o izmeritvi zemljišč in zemljiškem katastru	1965
	Uredba o izdelavi izmeritve in zemljiškega katastra in njunem vzdrževanju	1967
	Pravilnik o tehničnih predpisih za izdelavo izvornikov načrtov in za določanje površin parcel pri izmeritvi zemljišč	1970
IV. obdobje (1974–1999)	Zakon o zemljiškem katastru	1974
	Navodilo za ugotavljanje in zamejnjenje posestnih mej	1976
	Pravilnik za katastrsko klasifikacijo zemljišč	1979
	Pravilnik o vodenju vrst rabe zemljišč v zemljiškem katastru	1982
	Navodilo o uvedbi novih katastrskih kultur v zemljiško katastrski operat	1983
V. obdobje (2000–)	Navodilo o preoštevilčbi stavbnih parcel v zemljiškem katastru	1984
	Navodilo o prevedbi starih imen rabe zemljišč v kategorije po nomenklaturi pravilnika o vodenju vrst rabe zemljišč	1989
	Zakon o evidentiranju nepremičnin, državne meje in prostorskih enot	2000
	Pravilnik o urejanju in spreminjanju mej parcel ter spreminjanju ter o evidentiranju mej parcel v zemljiškem katastru	2004
	Zakon o evidentiranju nepremičnin	2006
V. obdobje (2000–)	Pravilnik o urejanju mej ter spreminjanju in evidentiranju podatkov v zemljiškem katastru	2007
	Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o evidentiranju nepremičnin	2018
	Pravilnik o evidentiranju podatkov v zemljiškem katastru	2018

Poleg analize vrst katastrskih postopkov in zahtev glede njihovega dokumentiranja v zemljiškem katastru je bil pomemben cilj raziskave ugotoviti, kakšna je bila dinamika zemljiškokatastrskih postopkov in kateri postopki so prevladovali v posameznem obdobju. V ta namen smo izbrali študijsko območje s 67 katastrskimi občinami v osrednji Sloveniji. Izbrane katastrske občine ležijo v občinah Trbovlje, Zagorje ob Savi, Hrastnik, Litija, Šmartno pri Litiji ter Ivančna Gorica in v okviru območne geodetske uprave Ljubljana pripadajo geodetskima pisarnama Trbovlje in Litija. Analizo zemljiškokatastrskih postopkov smo izvedli na podlagi podatkov centralne evidence elaboratov Geodetske uprave RS, ki jo v nadaljevanju

imenujemo EVELA. V tej evidenci so zbrani elaborati zemljiškokatastrskih postopkov, ki so enolično določeni z identifikacijsko številko postopka/postopkov (IDPOS) v posamezni katastrski občini. Enotna oštevilčba elaboratov se je izvedla s prehodom zbirke podatkov zemljiškega katastra iz analogne v digitalno obliko. Prehod se je izvajal postopoma, opisni del zemljiškega katastra se je tako začel digitalizirati leta 1968, končal pa leta 1979 (Kupic, Mivšek in Kogovšek, 2001). V evidenci ima vsak katastrski elaborat shranjen podatek o vrsti zemljiškokatastrskega postopka, žal pa je naveden le en zemljiškokatastrski postopek, ne glede na to, ali se elaborat nanaša na več zemljiškokatastrskih postopkov.

Na podlagi analize podatkovne zbirke EVELA torej ni mogoče neposredno ugotoviti, koliko zemljiškokatastrskih postopkov zajema en elaborat. Za postopke po letu 2000 lahko to informacijo pridobimo posredno z vpogledom v vzporedno interno podatkovno zbirko Geodetske uprave RS, kjer je za vsak elaborat navedeno število zahtevkov, pri čemer pa še vedno nimamo informacije o vrsti zemljiškokatastrskega postopka, temveč le podatek o številu zahtevkov. Dodatno se je pri pregledu elaboratov in primerjavi praks med posameznimi območnimi geodetskimi upravami (op. v Sloveniji imamo dvanajst območnih geodetskih uprav) izkazalo, da se je število zahtevkov za katastrske postopke v okviru enega elaborata določalo različno. To lahko razberemo tudi iz dokumenta Geodetske uprave RS (2006), v katerem so omenjena razhajanja glede načina obravnave zahtev in zahtevkov, še posebej to velja za obravnave odmere dolžinskih objektov. Razlogi so različni, tu velja izpostaviti, da je z zahtevami in zahtevki povezano obračunavanje upravnih taks, pri čemer je zahteva posebna vrsta vloge oziroma skupina več zahtevkov, zahtevkov pa se nanaša na posamezen zemljiškokatastrski postopek. Z drugimi besedami, zahteve so vloge, za katere organ v skladu s predpisom vodi upravni postopek glede posamezne zadeve. Na podlagi ugotovljenih dejstev je bilo določeno, da mora zahteva med drugim obsegati navedbo zahtevka, lahko obsega tudi več zahtevkov, vendar v okviru istega klasifikacijskega znaka, iste katastrske občine in istega lastninskega stanja (GURS, 2006). V raziskavi nas ni zanimalo lastniško stanje, niti število parcel, ki so bile vključene v zemljiškokatastrski postopek oziroma postopke v okviru enega elaborata, temveč le leto, v katerem se je izvedel zemljiškokatastrski postopek (ali več postopkov), in vrsta zemljiškokatastrskih postopkov v okviru enega elaborata. Informacija o številu zahtevkov, ki je na voljo za elaborate po letu 2000, ni bila zanimiva za našo raziskavo – tako zaradi zapletenosti določevanja števila zahtevkov kot tudi neprimerljivosti podatkov s starejšimi obdobji. Kljub temu smo želeli ugotoviti odstopanja med podatki zbirke EVELA in dejanskim stanjem izvedenih zemljiškokatastrskih postopkov v okviru posameznih elaboratov, tako smo izbrali dve katastrski občini, za kateri smo pregledali arhivske elaborate zemljiškega katastra in iz njih razbrali, kateri zemljiškokatastrski postopki so bili izvedeni v okviru posameznega elaborata.

Izbor katastrskih občin Jesenovo in Izlake ni naključen. Meje katastrskih občin so se namreč v preteklosti zaradi različnih razlogov spreminjale. Veliko katastrskih občin je nastalo s postopkom nove izmere, pri čemer je bil del katastrske občine, ki je bil vključen v novo izmero, oblikovan v novo katastrsko občino, preostanek katastrske občine pa je ostal v izvorni katastrski občini. Meje katastrskih občin so se lahko spreminjale tudi zaradi prilagajanja mejam upravnih občin. Poleg večjih sprememb meja katastrskih občin so se lahko izvajale manjše spremembe v obliki prenosa nekaj parcel iz ene katastrske občine v drugo. Katastrska občina Jesenovo že od uveljavitve zemljiškokatastrskih postopkov leta 1883 ohranja svoj obseg. Katastrska občina Izlake pa je nastala z odcepitvijo od katastrskih občin Ržiše, Kolovrat, Hrastnik pri Trojanah in Brezje leta 1973, to je med izvajanjem nove izmere na tem območju.

3 ZEMLJIŠKOKATASTRSKA ZAKONODAJA NA SLOVENSKEM

3.1 Od vzpostavitve franciscejskega katastra do leta 1927

3.1.1 Prve zakonske podlage zemljiškega katastra (1817–1927)

Za uradni začetek parcelnega zemljiškega katastra na našem ozemlju praviloma navajamo datum 23. 12. 1817, ko je bil sprejet Zakon o zemljiškem davku (nem. *Grundsteuerpatent*), s katerim je bila uzakonjena vzpostavitev stabilnega (davčnega) katastra. Izvorna navodila za katastrsko izmero in triangulacijo segajo v leto 1818 in so bila izdelana kot rokopis. Leta 1820 so jih prvič natisnili, prenovljena izdaja pa je izšla leta 1824 (Lego, 1968; Čuček, 1979). Po razmeroma hitro izvedeni katastrski izmeri predvsem na območjih, zanimivih za zemljiški davek, se je kmalu pokazalo, da so snovalci zemljiškega katastra močno podcenili dinamiko zemljiško-parcelne strukture (Lego, 1968). Poleg sprememb zaradi posamičnih transakcij zemljišč, sprememb rabe zemljišč z urbanizacijo in infrastrukturnimi projekti je velike spremembe prinesla tudi zemljiška odveza v drugi polovici 19. stoletja. Do leta 1869 so se podatki izvirne katastrske izmere posodabljali bolj ali manj izjemoma (Lego, 1968), spremembam pa je mogoče slediti iz indikacijskih skic ali katastrskih načrtov.

Takratna Avstro-Ogrska (nastala leta 1867) je zato začela revizijo zemljiškega katastra, ki je danes poznan kot reambulančni kataster (Seručnik, 2009). Reambulacijo je predpisoval Zakon o zemljiškem davku (nem. *Regelung der Grundsteuer*) z dne 24. 5. 1869. Glavni namen katastrske revizije je bila posodobitev podatkov o zemljiških parcelah, njihovih posestnikov ter rabi zemljišč. Podlaga za zemljiško izmero so bila Navodila za izvedbo katastrske izmere iz leta 1865 (nem. *Instruction zur Ausführung der Katsaral-Vermessung*). Pomembna prelomnica v tem obdobju je bilo sprejetje Zakon o vzdrževanju zemljiškega katastra (nem. *Evidenzhaltungsgesetz*) z dne 23. 5. 1883, ki je predpisoval sprotno evidentiranje sprememb v zemljiškem katastru na podlagi ustrezne dokumentacije. Veliko spremembo na področju zemljiške administracije uvedeta tudi leta 1871 sprejeta Zakon o splošni zemljiški knjigi (nem. *Grundbuchsgesetz*) ter Zakon o nastavitvi zemljiške knjige (nem. *Grundbuchsanlegungsgesetz*), s katerima so bili vzpostavljeni zemljiška knjiga ter temelji za povezavo zemljiškega katastra in zemljiške knjige.

3.1.2 Vsebina katastrskega operata in katastrski postopki (1817–1927)

Rezultat prvotne grafične katastrske izmere je bil za vsako katastrsko občino izdelan katastrski operat, ki je vseboval grafični in opisni del. Grafični del sestoji iz originalnega katastrskega načrta (pogosto se uporablja staroavstrijska zloženka »katastrska mapa«), indikacijske skice, kopije katastrskih načrtov (mapne kopije) ter rektifikacijskih načrtov (rektifikacijske mape). Opisni ali spisovni del pa sestavljajo popis mej katastrske občine, seznam zemljiških parcel, seznam stavbnih parcel, izkaz površin zemljišč po katastrskih kulturah, abecedni seznam zemljiških posestnikov, zapisnik o izračunu površin zemljišč, pisna dokazila o imenovanju ter seznam neznanih lastnikov zemljišč (Čuček, 1979; Ribnikar, 1982; Arhiv RS, 2013). Katastrski načrti so pomensko zelo bogati. Poleg originalnih načrtov so izdelali kopije, ki so služile upravnim in drugim namenom ter varovanju originalnega izvoda katastrskega načrta (Ribnikar, 1982). Katastrski načrti za območje današnje Slovenije so bil izdelani med letoma 1818 in 1828 (Goriška z Istro 1818–1822, Štajerska 1820–1825, Kranjska 1823–1826, Koroška 1826–1828), z izjemo

manjšega dela Primorske, kjer je bila izmera izvedena med francosko okupacijo (v letih 1811–1813), ter Prekmurja, kjer je bila izmera izvedena med letoma 1856 in 1861 (Mlakar, 1986; Zupančič, 1991; Ferlan, 2005; Triglav, 2003).

Reviziji katastrskih podatkov v drugi polovici 19. stoletja so sledile sistematične posodobitve prvotno izdelanega katastrskega operata. Katastrski načrti in spremni opisni podatki katastrskega operata so se posodobili bodisi z vnosom posamičnih sprememb, na območjih z večjimi spremembami pa se je izvedla tudi nova izmera. Tako imenovani reambulanci načrti so pogosto posodobljena kopija originalnih katastrskih načrtov, izjema so bila območja, kjer je nastalo veliko sprememb v prostoru. Katastrski načrti iz tega obdobja niso več tako pomensko bogati kot originalni načrti. Čeprav so za podlago praviloma prevzeli že obstoječe načrte, so na novo izdelali sezname parcel po katastrskih občinah, ker je bilo ukinjeno ločeno številčenje zemljiških in stavbnih parcel. Preverili in posodobili so opisne podatke o zemljiščih, tako je reambulacija zajela vsa zemljišča (Mlakar, 1990; Blaznik, 1981; Ferlan, 2005).

S sprejetjem Zakona o vzdrževanju zemljiškega katastra leta 1883 se je zakonsko uveljavilo sistematično vzdrževanje stabilnega katastra, ki je zahtevalo dokumentiranje v obliki katastrskih elaboratov (Lego, 1968). V zakonu je bilo jasno izpostavljeno, da se parcelne meje lahko prenašajo v naravo le, če so na voljo zanesljivi merski podatki. Med postopke vzdrževanja zemljiškega katastra so uvrščali spremembe podatkov zaradi spremembe meje katastrske občine, spremembe meje zemljiških parcel, spremembe meje in vrste rabe zemljišč; spremembe lastnikov zemljišč in tudi spremembe zaradi odprave napak na katastrskih načrtih ali opisnih podatkih (Lego, 1968). S tem letom se je dejansko začelo vzdrževanje stabilnega katastra, bodisi na podlagi revizije ali pa na podlagi posameznih zahtevkov (Lisec in Navratil, 2014; Lisec in Ferlan, 2017). Tudi pri pregledu postopkov v izbranih katastrskih občinah smo ugotovili, da se evidenca elaboratov začena z letom 1883, vendar pa ti elaborati niso bili v obliki, kot jih poznamo danes. Praviloma so to skice izmere (redkeje tudi merski podatki) in pogosto je na eni skici prikazanih več različnih območij izmere. Čeprav bi se morale spremembe v katastrskih načrtih evidentirati na podlagi katastrskih elaboratov, so se v tem obdobju v katastrske načrte vnašale tudi spremembe brez elaboratov (Lego, 1968).

3.2 Obdobje od leta 1928 do leta 1952

3.2.1 Zakonska podlage zemljiškega katastra v obdobju 1928–1952

Na območju današnje Slovenije se je v avstro-ogrski državi uveljavljeni sistem zemljiškega katastra ohranil tudi po prvi svetovni vojni. V takratni Kraljevini SHS (od leta 1929 imenovani Kraljevini Jugoslaviji) sprva ni bilo veliko političnega interesa za zemljiški kataster, po dobrem desetletju pa se je kraljevina osredotočila predvsem na vzpostavitev zemljiškega katastra na območjih, kjer ga še ni bilo. Leta 1928 je bil tako izdan Zakon o zemljiškem katastru (*Zakon o katastru zemljišta*), ki je določal tudi redno vzdrževanje in obnavljanje zemljiškega katastra. Zakonske zahteve so bile podrobneje pojasnjene na podlagi pravilnika, izdanega v osmih delih:

- I. del: Triangulacija (*Triangulacija*) (1929);
- II. del: Poligonska in linijska mreža (*Poligona i linijska mreža*) (1930);
- III. del: Zamejčjenje in izmera detajla (*Omeđivanje i snimanje detalja*) (1930);

- IV. del: Nivelman (*Nivelman*) (1930);
- V. del: Izdelava katastrskih načrtov in računanje površin (*Izrada katastarskih planova i računanje površina*) (1930);
- VI. del: Klasifikacija zemljišč, izdelava katastrskega operata in njegova razgrnitev (*Klasiranje zemljišta, izrada katastarskog operata i njegovo izlaganje*) (1930);
- VII. del: I. poglavje za vzdrževanje katastra na območjih, kjer katastrska izmera še ni bila izvedena (*I. odeljak za održavanje katastra u krajevima, gde još nije izvršen katastarski premer*) (1929);
- VII. del: II. poglavje za vzdrževanje katastra v občinah, kjer je kataster vzpostavljen na podlagi izmere (*II. odeljak za održavanje katastra u općinama, u kojima je katastar izrađen na osnovu premjera*) (1930).

Po drugi svetovni vojni se zemljiški kataster in zemljiška knjiga sprva nista veliko razvijala. Naprudnik (2002a; 2002b) med razlogi navaja pomanjkanje kadra, odnose med upravo in izvajalsko vejo ter razmerja med tedanjimi republikami in federacijo. V Sloveniji je bila na področju zemljiškega katastra glavna naloga ponovna vzpostavitev katastrskih uradov po okrajih ter posodobitev stanja zemljiškega katastra. V letu 1947 je bila ustanovljena Geodetska uprava LRS in v istem letu tudi državno podjetje Geodetski zavod (Naprudnik, 2002a).

3.2.2 Katastrski postopki v obdobju 1928–1952

Vzdrževanje zemljiških evidenc je v tem obdobju temeljijo na katastrski izmeri in katastrski klasifikaciji ter vzdrževanju in reviziji katastra (*Zakon o katastru zemljišta*, 1928). Katastrski postopki z izmero so se izvajali za obnovo posestnih oziroma lastniških mej, delitev parcel, odmero cest, železniških prog ter vodne infrastrukture, v okviru komasacij in drugih agrarnih operacij pa tudi zaradi sprememb meja katastrskih občin ter odprave napak pri predhodnih izmerah. Katastrsko izmero so izvajale krajevno pristojne katastrske uprave, lahko pa tudi pooblaščen inženirji.

Postopke v okviru katastrske izmere, obnove posestne meje, parcelacije ter spremembe vrste rabe (klasifikacije) je podrobneje predpisoval VII. del pravilnika. Na podlagi podatkov izmere so se izdelale skice. V VII. delu pravilnika je navedeno (*Pravilnik o održavanju katastra u opštinama u kojima je katastar izradjen na osnovu premera*, 1930): »Skice, ki niso izdelane na terenu, nimajo nikakršne važnosti za katastrski operat...« Podobno je veljalo za zapisnik, ki so ga morali udeleženci podpisati na kraju samem in v katerem so bila zapisana vsa ugotovljena dejstva, vezana na katastrske spremembe. Prisotnost pri ugotavljanju zemljiških sprememb je predpisoval 47. člen zakona (*Zakon o katastru zemljišta*, 1928).

Skicam katastrskega postopka je bila posvečena velika pozornost, biti so morale jasne, popolne in pregledno izdelane, saj so bile podlaga za nadaljnje kartiranje izmerjenih sprememb in vnos rezultatov v katastrske načrte. Merilo skic je bilo približno in odvisno predvsem od velikosti parcel, obenem pa je moralo ustrezati pogoju, da so bili vsi objekti in vsi merski podatki nedvoumno razumljivi. Veljalo je, da se na eno stran nariše le ena merska situacija (op. medtem ko je bilo lahko v preteklem obdobju na eni skici narisanih več situacij). K skicam, ki so bile sestavni del katastrskega operata in so bile arhivirane po katastrskih občinah, so bili priloženi tudi podatki terenske izmere. Zakonsko je bilo še določeno, da morajo podatki katastra ustrezati dejanskemu stanju v naravi in biti usklajeni z zemljiško knjigo. Osrednji vezni element med zemljiškim katastrom in zemljiško knjigo je bil naznanilni list.

Na podlagi zakonskih določil in pregleda elaboratov v arhivu zemljiškega katastra ugotavljamo, da so elaborati iz tega obdobja vsebinsko obsežnejši kot v preteklem obdobju in praviloma vsebujejo skico terenske meritve skupaj z merskimi podatki, zapisnikom terenske izmere, delilnim načrtom, zapisnikom o izračunu površin ter naznanilnim listom. Pomemben vir podatkov o spremembah so tudi indikacijske skice. Vidna je razlika med elaborati, ki so jih izdelali zaposleni na katastrskih upravah, in tistimi, ki so jih izdelali pooblaščen inženirji in geodeti – slednji so vsebinsko bogatejši in vizualno privlačnejši.

3.3 Obdobje od leta 1953 do leta 1973

3.3.1 Preporod zemljiških predpisov (1953–1973)

Po drugi svetovni se postopoma povečuje pomen zemljiških evidenc (Naprudnik, 2002a). Leta 1953 (25 let po zadnjem zakonu na področju zemljiških evidenc) je sprejeta državna Uredba o zemljiškem katastru (dopolnjena v letih 1956, 1959 in 1961), s katero je postal zemljiškokatastrski operat javen. Uredba kot bistven namen zemljiškega katastra izpostavlja njegovo uporabo za tehnične, ekonomske in statistične namene, za izdelavo zemljiške knjige (kjer še ne obstaja) in kot podlago za obdavčenje zemljišč. Obenem predpisuje trajno vzdrževanje in obnavljanje podatkov zemljiškega katastra v skladu z dejanskim stanjem. Z uredbo se po nekajletni ukinitvi ponovno uvede obdavčitev zemljišč na podlagi katastrskega dohodka. Zakonska določila so podrobneje dopolnjevali pravilniki¹:

- Pravilnik za državno izmero, II-A del: Osnovna dela pri mestni izmeri (*Pravilnik za državni premjer II-A deo: Osnovni radovi na gradskom premjeru*) (1956);
- Pravilnik za državno izmero, II. del: Splošna določila o izmeri in predpisi o poligonski in linijski mreži (*Pravilnik za državni premjer II deo: Opće odredbe o premjeru i propisi o poligonskoj i linijskoj mreži*) (1959);
- Pravilnik za državno izmero, III. del: Zamejičenje in izmera detajla in reliefa zemljišča ter detajlni nivelman (*Pravilnik za državni premjer III deo: Razgraničenje i snimanje detalja i reliefa zemljišta i detaljni nivelman*) (1958).

To obdobje je pomembno tudi za začetke fotogrametrije, saj se je v zemljiškem katastru začela uporabljati fotogrametrična izmera. V tem obdobju se je javna geodetska služba oddaljila od finančnega resorja ter se povezala z urbanizmom in urejanjem prostora (Naprudnik, 2003a). Poleg že navedene uredbe in pravilnikov je v tem obdobju sledil še en sklop zakonodaje. Temeljni zakon o izmeritvi zemljišč in zemljiškem katastru (1965) je bil prvi sistemski zakon o katastru zemljišč po drugi svetovni vojni. Dve leti za njim je bila izdana Uredba o izdelavi izmeritve in zemljiškega katastra in njenem vzdrževanju (1967), ki pa ni prinašala bistvenih sprememb gleda na Uredbo o zemljiškem katastru iz leta 1953. Na podlagi uredbe je bil izdan Pravilnik o tehničnih predpisih za izdelavo izvornikov načrtov in za določanje površin parcel pri izmeritvi zemljišč (1970). V letu 1971 so se začele aktivnosti na področju bonitiranja zemljišč ter obnove katastrske klasifikacije, v letu 1972 pa priprave za sprejetje nove republiške zakonodaje o izmeri in zemljiškem katastru. Decembra istega leta so bile zakonske pristojnosti na področju geodezije v celoti prenesene v pristojnost republik, podlaga za to so bili leta 1971 sprejeti amandmaji k zvezni ustavi (Naprudnik, 2003b).

¹ *Pravilnik za državno izmero I. del: Triangulacija (Pravilnik za državni premjer I deo – triangulacija) je bil sprejet leta 1951.*

3.3.2 Katastrski postopki v obdobju 1953–1973

Postopki vzdrževanja zemljiškega katastra so bili vezani na posodobitev podatkov katastrskega operata zaradi sprememb glede posestnega stanja, oblike, površine, kulture, razreda zemljišč in meja katastrske občine. V ta namen so bili zakonsko določeni zemljiškokatastrski postopki parcelacije (zemljiška delitev), obnove posestne meje, poprave mapnega zarisa, evidentiranja stavbe (objektne spremembe), spremembe kulture. V tem obdobju se pojavi več zemljiškokatastrskih postopkov zaradi ekspropriacije zemljišč za ceste, veliko je bilo nadaljnjih projektov nove izmere in komasacij. Sama zakonodaja v tem obdobju ne predpisuje podrobnih navodil glede načina izvajanja zemljiškokatastrskih postopkov, posledično so pri delu upoštevali predpise preteklega obdobja.

V prvi polovici tega obdobja so med zemljiškokatastrskimi postopki, predvsem zaradi ponovne obdavitve zemljišč na podlagi katastrskega dohodka, prevladovali postopki katastrske klasifikacije. Elaborat spremembe katastrske kulture običajno vsebuje skico, merske podatke, originalno kartiranje, oleato kartiranja ter naznanilni list, kjer so na hrbtni strani ugotovitve katastrskega organa po opravljenem ogledu s podpisi lastnikov. Naznanilne liste so hranili ločeno – obstajali sta dve vrsti naznanilnih listov, in sicer za enostavne postopke ter za dolžinske objekte, kjer so bile poleg informacij o starem in novem stanju tudi informacije o obsegu odtujenega zemljišča. Tu gre omeniti, da pri ugotovitvah katastrskega organa po ogledu pri odmeri dolžinskih objektov ni podpisov udeleženih oseb, kot je običajno pri enostavnih katastrskih postopkih. Katastrski uradi so spremembe v eni katastrski občini beležili v zvezek – poljske skice. Geodet je ob odhodu na teren za izbrano katastrsko občino vzel zvezek in vanj zabeležil izvedeno spremembo. Skicam so posvečali veliko pozornosti, saj so morali biti predstavljeni podatki jasni in berljivi tako zaradi kartiranja kot tudi zaradi naknadne uporabe. Detajlna skica je morala biti izdelana upoštevajoč topografski ključ in je vsebovala podatke o obliki izmerjenih parcel, podatke o lastnikih in obdelovalni vrsti parcel (te je bilo treba vpisati tudi za okoliške parcele, ki so bile v detajlni skici samo nakazane), nazive objektov, zemljepisna imena ter trigonometrične in poligonske točke ter podatke izmere (Pravilnik za državno izmero, III. del, 1958).

Okrog leta 1960 se pojavi katastrski ovoj, v katerem so vsi dokumenti, ki se nanašajo na zemljiškokatastrski postopek. Hranjenje podatkov postane s tem preglednejše, vsebina samega elaborata se obogati in praviloma sestoji iz vloge s prilogami, skice izmere z merskimi podatki, delilnega načrta, originalnega kartiranja, oleate kartiranja, naznanilnega lista (v okviru katerega je tudi zapisnik), zapisnika računanja površin ter trigonometričnih obrazcev. Proti koncu tega obdobja veliko meritev opravijo zunanji izvajalci, ki si delo lajšajo z univerzalnimi (deloma predizpolnjenimi) obrazci za zapisnik.

3.4 Obdobje od leta 1974 do leta 1999

3.4.1 Prve zakonske podlage v republiški pristojnosti (1974–1999)

V tem obdobju preide zemljiški kataster in z njim povezane dejavnosti v pristojnost posameznih republik, veliko družbeno-politično spremembo pa prinese tudi neodvisnost Slovenije v letu 1991. Zemljiški kataster v tem obdobju zaznamuje predvsem Zakon o zemljiškem katastru (ZZkat, 1974), pa tudi istočasno sprejeti Zakon o temeljni geodetski izmeri (ZTGI, 1974). V okviru zakonodajnih reform je bil leta 1976 sprejet tudi Zakon o geodetski službi (ZoGS, 1976). Katastrsko zakonodajo so podpirali podzakonski predpisi:

- Navodilo za ugotavljanje in zamejničenje posestnih mej (NUZPM, 1976),
- Pravilnik za katastrsko klasifikacijo zemljišč (PzKKZ, 1979),
- Pravilnik o vodenju vrst rabe zemljišč v zemljiškem katastru (PoVVRZK, 1982),
- Navodilo o uvedbi novih katastrskih kultur v zemljiško katastrski operat (1983),
- Navodilo o preoštevilčbi stavbnih parcel v zemljiškem katastru (1984),
- Navodilo o prevedbi starih imen rabe zemljišč v kategorije po nomenklaturi pravilnika o vodenju vrst rabe zemljišč (1989)

ter posamezne določbe iz pravilnikov oziroma navodil, sprejetih v prejšnjih obdobjih, ki jih tedanji zakoni in podzakonski predpisi niso obravnavali. Vsebina zakonskih predpisov in smernice za delo na področju zemljiškega katastra so bile zbrane v Priročniku za vzdrževanje katastrskega operata lastninsko davčnega dela zemljiškega katastra (1984), ki ga je izdala republiška geodetska uprava. Priročnik je veljal za osrednje gradivo pri vzdrževanju zemljiškega katastra. Zemljiški kataster v tem obdobju postane temelj prostorskemu planiranju, z uvedbo stvarno-pravnih pravic v zemljiški kataster pa ne govorimo več o posestnikih, temveč o lastnikih zemljišč.

3.4.2 Katastrski postopki v obdobju 1974–1999

Zakon je predpisoval, da za vzdrževanje zemljiškega katastra skrbijo občine, opravila, vezana na vzdrževanje, pa opravljajo občinski upravni organi, pristojni za geodetske zadeve. Vzdrževanje se je z uvedbo ZZkat (1974) izvrševalo na podlagi vlog strank (prijava, zahtevki) ali po uradni dolžnosti (sprotno ob reševanju vlog, reviziji vrste rabe). Izvedene spremembe v zemljiškem katastru dobijo pravno veljavo z listino geodetske uprave, ki je bila pogosto odločba. To je bila pomembna novost v katastrskih postopkih. Iz listine izvedenega postopka so razvidne bistvene spremembe, ki so se izvedle v zemljiškem katastru. Pred tem je podobno vsebino podajal naznanilni list.

Zakonsko so bili določeni zemljiškokatastrski postopki mejno ugotovitvenega postopka (v nadaljevanju MUP), parcelacije, prenosa meje v naravo ter katastrske klasifikacije. Potek zemljiškokatastrskega postopka je bil zakonsko podrobno predpisan: upravičene udeležence je bilo treba na postopek vabiti z vabilom; o izvedenem postopku se zapiše zapisnik, ki vsebuje tudi podpise udeležencev o strinjanju s predlogom parcelnih meja; izdelava se zakonsko predpisan elaborat; postopki se zaključijo z listino (pogosto s pravnomočno odločbo). Velika novost v tem obdobju je uvedba MUP-a, čeravno izhaja iz dobro poznanih postopkov ugotavljanja posestne meje. Z MUP-om se je ob soglasju vseh lastnikov določil potek nesporne parcelne meje, mejne točke pa so se označile z mejnimi znamenji. Ob končanem upravnem postopku se je takšna meja, vrisana v katastrski načrt, obravnavala kot dokončna. Določena parcelna meja je bila med drugim pogoj za parcelacijo. Temu primerno je bil oblikovan tudi zapisnik, ki je bil razdeljen na »del A«, namenjen obravnavi oziroma urejanju poteka parcelnih meja, in na »del B«, namenjen parcelaciji. Izjema so bile parcelacije za potrebe razlastitve ter ekspropriacije na novo zgrajenih dolžinskih objektov, kjer ni bilo treba predhodno ugotavljati parcelnih meja. Parcelacija za potrebe razlastitve se je izdelala na podlagi sprejetega zazidalnega načrta, kjer soglasje lastnika ni bilo nujno, prav tako ni bila nujna njegova prisotnost na terenu (na postopek je bil vabljen). Pri ekspropriaciji dolžinskih objektov elaborat ni sestavljen po lastniških kosih, temveč je dolžinski objekt obravnavan kot

celota. V tem obdobju uvrščamo med pomembne množične zemljiškokatastrske postopke tudi novo izmero in komasacije.

Pomembna vsebina elaborata je bila na terenu izdelana skica izmere, ki je bila obvezna priloga k zapisniku o ugotavljanju oziroma določanju parcelnih mej parcel. Stranka je namreč s podpisom zapisnika podpisala tudi seznanitev z vsebino skice. V ovojju posameznega katastrskega elaborata iz tega obdobja najdemo skice izmere, kartiranje, oleato kartiranja, izračun površin, delilni načrt, zapisnik terenske ugotovitve, vlogo za izvedbo postopka, povratnice vabil, listino oziroma odločbo in sklep o stroških. Že iz same vsebine celotnega elaborata je mogoče razbrati, da so zemljiškokatastrski postopki postali upravni postopki z dokumentiranim začetkom postopka (vlogo) in končno odločitvijo (listino).

3.5 Obdobje od leta 2000

3.5.1 Zakonske podlage od leta 2000

Razvoj tehnologije, informatizacija zemljiškega katastra, nova družbena ureditev, spremembe v organizaciji dela v državni upravi, pa tudi postopni prenos izvajanja večine geodetskih storitev na zasebni sektor so narekovali spremembo zakonodaje na področju zemljiškega katastra. Zakon o geodetski dejavnosti (ZGeoD, 2000) je opredelil javno geodetsko službo ter geodetsko dejavnost in predpisal pogoje za opravljanje te dejavnosti v zasebnem sektorju. V istem letu mu je sledil Zakon o evidentiranju nepremičnin, državne meje in prostorskih enot (ZENDMPE, 2000), ki je sistematično urejal evidentiranje nepremičnin, državne meje in prostorskih enot ter urejanje in spreminjanje mej zemljiških parcel. Navedeni zakon med drugim uvede novo nepremičninsko evidenco – poleg zemljiškega katastra še kataster stavb. Podrobnejša pojasnila o urejanju mej v zemljiškem katastru so bila podana v Pravilniku o urejanju in spreminjanju mej parcel ter o evidentiranju mej parcel v zemljiškem katastru (Pravilnik, 2004).

Z namenom poenostavitvi postopke, odpraviti pomanjkljivosti obstoječega sistema, vzpostaviti celovit nepremičninski administrativni sistem ter uskladiti katastrsko zakonodajo z novimi področnimi zakoni (Stvarnopravni zakonik – SPZ, 2002; Zakon o urejanju prostora – ZureP, 2002; Zakon o graditvi objektov – ZGO, 2002), je bil leta 2006 sprejet Zakon o evidentiranju nepremičnin (2006). Leto pozneje mu je sledil Pravilnik o urejanju mej ter spreminjanju in evidentiranju podatkov v zemljiškem katastru (Pravilnik, 2007). Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o evidentiranju nepremičnin (ZEN-A, 2018) med drugim prinaša novosti glede posodabljanj podatkov o dejanski rabi zemljišč, uvaja nov zemljiškokatastrski postopek, to je lokacijsko izboljšavo. Pravilnik o evidentiranju podatkov v zemljiškem katastru (Pravilnik, 2018) je v celoti nadomestil Pravilnik o urejanju mej ter spreminjanju in evidentiranju podatkov v zemljiškem katastru iz leta 2007, kjer so največje vsebinske spremembe opazne v razširjeni vsebini elaboratov geodetskih storitev ter zbiranju podatkov o dejanski rabi zemljišč.

3.5.2 Katastrski postopki od leta 2000

ZENDMPE (2000) uvede več sprememb na področju zemljiškokatastrskih postopkov in napove ukinitve postopkov vzdrževanja podatkov katastrske klasifikacije. Nekdanji mejno ugotovljeni postopek nado-

mesti postopek ureditve meje ob hkratni uvedbi postopka izravnave meje, s katerim se lahko spremeni potek urejenega dela meje ob upoštevanju zakonskih pogojev. Posamične spremembe zemljiških parcel so mogoče tudi s postopkom parcelacije, kjer po veljavni zakonodaji ni treba predhodno urejati meja celotne parcele, urejen mora biti le tisti del parcelne meje, ki se je nova meja dotika. Leta 2006 je bil v povezavi s katastrom stavb uveden še postopek evidentiranja zemljišča pod stavbo (ZEN, 2006), leta 2018 (ZEN-A, 2018) pa postopek lokacijske izboljšave grafičnega dela zemljiškega katastra. Med množičnimi postopki zemljiškokatastrskega urejanja in preurejanja parcel velja poleg komasacij (poleg upravnih se uvajajo tudi pogodbene komasacije) in nove izmere izpostaviti še postopek nastavitve katastra. Z letom 2000 se zemljiškokatastrski postopki praviloma izvajajo v dveh delih – terensko delo z izdelavo elaborata geodetske storitve izvede geodetsko podjetje, posodobitev podatkov v zemljiškem katastru pa se nato izvede na podlagi upravnega postopka, upoštevajoč elaborat geodetske storitve.

Pomembna novost v tem obdobju je digitalizacija podatkov zemljiškega katastra, vključno z njegovim arhivom. Že leta 1999 je bilo izdano Navodilo o začetku uradne uporabe digitalnega katastrskega načrta, na podlagi katerega se ja za posamezno katastrsko občino izdal sklep o začetku uradne uporabe digitalnega katastrskega načrta (DKN). Obvezna sestavina elaborata geodetske storitve ni več kartiranje in oleata kartiranja, saj se evidentiranje sprememb v zemljiškem katastru izvede na podlagi digitalnih podatkov. Obvezna vsebina elaborata ostaja skica terenske izmere, ki pa jo v praksi pogosto naknadno digitalno pripravijo v pisarni. Skice morajo biti pregledne ter izdelane v skladu s Tehničnimi specifikacijami za prikaz podatkov v skici elaborata (2008). Elaborat geodetske storitve je moral po pravilniku iz leta 2007 vsebovati naslovno stran, skico, prikaz sprememb ter digitalne podatke, izračun površin parcel in zemljišča pod stavbo, za ureditev meje zapisnik mejne obravnave in dokazila o vabljenju, za izravnavo meje izjavo o soglasju k izravnavi in za spremembo bonitete zemljišča poročila kmetijskega oziroma gozdarskega strokovnjaka (Pravilnik, 2007). Tu velja izpostaviti, da geodetska opazovanja niso več obvezni del elaborata, kar vključuje tudi metapodatke o navezavi izmere na referenčni geodetski koordinatni sistem. Pri pregledu elaboratov iz tega obdobja še ugotavljamo, da so tudi skice oziroma načrti katastrske izmere praviloma izredno preprosti, z zelo malo merskimi podatki in povezav katastrskih vsebin s topografskimi vsebinami.

V skladu z zahtevami novega Pravilnika (2018) in Tehničnih specifikacij (2018) se bo struktura elaborata katastrskega postopka po 1. 6. 2019 spremenila. Poleg zgoraj navedenih obveznih sestavin je po novem obvezna sestavina elaborata tudi strokovno poročilo, katerega vsebina je odvisna od vrste geodetskega postopka, načeloma pa mora elaborat vsebovati podatke geodetske izmere, podatke o izračunu površin, informacijo o uporabljenih podatkih za določitev predlagane meje ter analizo natančnosti koordinat zemljiškokatastrskih točk (Pravilnik, 2018).

4 REZULTATI ANALIZE ZEMLJIŠKOKATASTRSKIH POSTOPKOV

V preglednici 2 so prikazane vrste zemljiškokatastrskih postopkov, ki so se po podatkih Geodetske uprave RS izvajali na študijskem območju, to je v katastrskih občinah geodetskih pisarn Litija in Trbovlje. Poleg vrste postopkov in števila je dodana informacija o obdobju izvajanja teh postopkov, pri čemer je upoštevano leto, ko je bil dokončan zadnji postopek, četudi je lahko takrat veljala že nova zakonodaja.

Preglednica 2: Pregled nad izvedenimi zemljiškokatastrskimi postopki v katastrskih občinah na območju geodetskih pisarn Litija in Trbovlje v obdobju od leta 1883 do vključno leta 2018 (vir podatkov: Geodetska uprava RS, 2019).

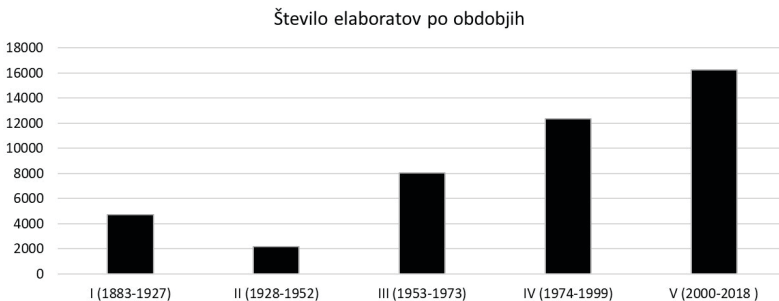
SKUPINA KATASTRSKEGA POSTOPKA	ŠT. ELABORATOV	SKUPINA KATASTRSKEGA POSTOPKA	ŠT. ELABORATOV
VRSTA KATASTRSKEGA POSTOPKA	LETO	VRSTA KATASTRSKEGA POSTOPKA	LETO
UREJANJE PARCELNE MEJE	6676	SODNA DOLOČITEV MEJE	128
MEJNO UGOTOVITVENI POSTOPEK	1920–2003	EVIDENTIRANJE SODNIH AKTOV	2014
OBNOVA DOKONČNE MEJE (ZEN)	2003–2008	SODNA DOLOČITEV MEJE	1919–2010
PRENOS POSESTNE MEJE	1894–2005	IZMERA DOLŽINSKIH OBJEKTOV	372
TEHNIČNO POROČILO OZNAČITVE MEJE	1996–2018	IZMERA DOLŽINSKIH OBJEKTOV	1887–2004
UGOTOVITEV DOKONČNOSTI MEJE	2001–2008	EVIDENTIR. ZEMLJIŠČA POD STAVBO	1933
UREDITEV MEJE DO ZEN	2001–2007	EVIDENTIR. ZEMLJIŠČA POD STAVBO	2000–2018
UREJENE MEJE (ZEN)	2008–2018	IZRAVNAVA MEJE	132
PARCELACIJA	17756	IZRAVNAVA MEJE	2002–2018
PARCELACIJA	1879–2013	KOMASACIJA ZEMLJIŠČ	11
PARCELACIJA (ZEN)	2001–2018	KOMASACIJA ZEMLJIŠČ	1947–1963
PARCELACIJA – DENACIONALIZACIJA	2005–2011	OSTALO	5651
ZDRUŽITEV PARCEL	1891–1962	HOMOGENIZACIJA ZK	2018
KATASTRSKA KLASIFIKACIJA	10884	IZBOLJŠAVA LOKAC. PODATKOV	2013
PREVEDBA VRST RABE	1912	IZREDNA PRAVNA SREDSTVA	2013, 2016
REVIZIJA VRST RABE	1954–1991	ODPRAVA NESKLADIJ – SPR. VPISA ZK	1889–2018
SPREMEMBA KAT. KULTURE - RAZREDA	2002–2005	OŠTEVILČBA LOMNIH TOČK ZKP	2017, 2018
SPREMEMBA BONITETE ZEMLJIŠČA	2009–2018	PRENOS KOMPLEKSA V NUM. KAT.	1970–1975
SPREMEMBA DEJANSKE RABE	2002, 2003	PREVEDBA V ZPS*	2017
SPREMEMBA KATASTRSKEGA RAZREDA	1893–1999	SPREMEMBA MEJE k. o.	1924–2018
SPREMEMBA VRSTE RABE	1884–2013	USKLADITEV MEJA k. o.	1940–2010
NOVA IZMERA	11	USKLADITEV POD. O PARC. ŠTEVILKAH	1884–2018
NASTAVITEV ZEMLJIŠKEGA KATASTRA	2018		
NOVA IZMERA	1963–1974		

Na obravnavanem območju je bilo po letu 1883 po podatkih zbirke EVELA izvedenih približno 40 (različnih) vrst zemljiškokatastrskih postopkov. Nekateri se izvajajo stalno, takšen primer je parcelacija, nekateri so se izvajali le v posameznem obdobju, na primer mejno ugotovitveni postopek, prenos posestne meje ipd. Pomembno je, da so med posameznimi vrstami postopkov tudi množični zemljiškokatastrski postopki, ki zajemajo večja območja, na primer komasacije, nove izmere ipd. Med posebnimi množičnimi postopki velja izpostaviti postopke iz novejšega obdobja, kot je homogenizacija zemljiškega katastra, izboljšava lokacijskih podatkov, prevedba v ZPS*, oštevilčba lomnih točk zemljiškokatastrskega prikaza, prenos kompleksa v numerični kataster. V zadnjem obdobju se pojavijo tudi novi posamični zemljiškokatastrski postopki, kot sta izravnava meje ter evidentiranje zemljišča pod stavbo. V podatkovni zbirki EVELA pa se kot posebna vrsta zemljiškokatastrskega postopka ne evidentira več izmera dolžinskih objektov, čeprav se ta postopek še vedno izvaja in je v podatkovni zbirki EVELA shranjen v okviru postopka ureditve meje ali parcelacije.

Zaradi podobnosti postopkov in njihovega drugačnega poimenovanja v posameznih obravnavanih obdobjih smo posamezne vrste postopkov združili v deset razredov oziroma skupin (glej preglednico 2). V skupini »Ostalo« smo združili predvsem tehnične postopke, ki so potrebni zaradi sprememb informacijskih rešitev ali sprememb zakonodaje, ter enkratne množične postopke, kot je izboljšava lokacijskih podatkov. Ti postopki namreč niso tako bistveni za analizo dinamike izvajanja zemljiškokatastrskih postopkov.

Na podlagi preučenih pravnih predpisov s področja zemljiškega katastra nas je zanimala povezava med zakonskim okvirjem in dinamiko izvajanja zemljiškokatastrskih postopkov tako v posameznih obdobjih kot v celotnem obravnavanem obdobju (1883–2018). Kot je bilo že navedeno v poglavju o metodologiji, zgolj na podlagi podatkov zbirke EVELA ni mogoče podrobno analizirati števila vseh zemljiškokatastrskih postopkov po vrsti in času izvajanja. Ne glede na to, ali se posamezni elaborat nanaša ne enega ali več zemljiškokatastrskih postopkov, smo za analizo dinamike izvajanja zemljiškokatastrskih postopkov posamezen elaborat obravnavali kot en postopek. Elaborate, končane v letu, ko je bil sprejet nov zakonski predpis, smo uvrstili v preteklo obdobje.

Pri pregledu podatkov EVELA in elaboratov smo sicer ugotovili, da so se lahko isti zemljiškokatastrski postopki različno opredelili v okviru posameznih elaboratov. To na primer velja za revizijo vrste rabe, kjer je zajetih več lokacijsko neodvisnih parcel različnih lastnikov – pri tem smo našli primere, ko se je na eno revizijo nanašal en elaborat, in primere, ko je bilo za eno revizijo izdelanih več elaboratov. Zaradi poenotenja smo takšno revizijo obravnavali kot en elaborat. Poleg tega smo v zbirki EVELA odkrili nekaj napak pri pripisu podatka o vrsti zemljiškokatastrskega postopka. Posebnost so tudi dvojni elaborati na mejah katastrskih občin. Glede na obravnavno število elaboratov na študijskem območju, to je več kot 43.000, predpostavljamo, da je elaboratov, ki so nepravilno razvrščeni ali podvojeni, zanemarljivo malo, zato jih nismo podrobno raziskali.

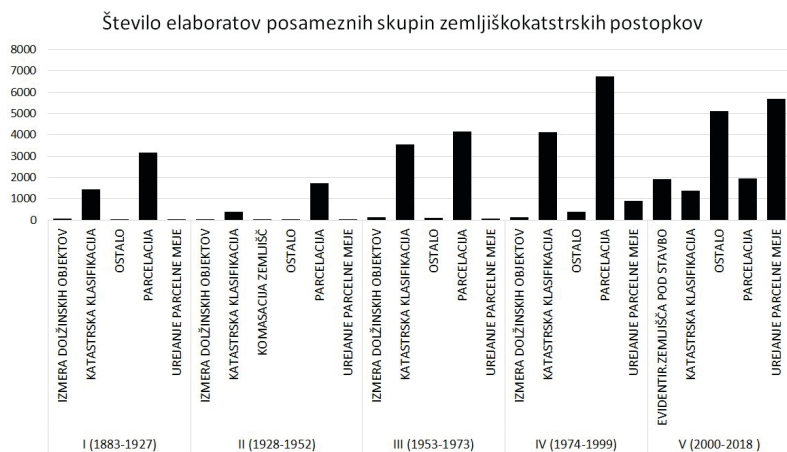

Slika 2: Število elaboratov zemljiškokatastrskih postopkov na študijskem območju po obravnavanih obdobjih od leta 1883 do vključno leta 2018 (vir podatkov: Geodetska uprava RS, 2019).

Rezultati analize števila zemljiškokatastrskih postopkov na študijskem območju potrjujejo domnevo, da je bilo na področju zemljiškega katastra najmanj intenzivno II. obdobje (1928–1952). Po drugi svetovni vojni začne število elaboratov zemljiškokatastrskih postopkov naraščati (slika 2). Med vrstami postopkov velja izpostaviti predvsem parcelacijo, v III. obdobju (1953–1973) in IV. obdobju (1974–1999) so bile poleg parcelacije precej pogoste še storitve katastrske klasifikacije, v zadnjem, V. obdobju (2000–2018) pa prevladujejo postopki ugotavljanja posestnih meja ter ostali (tehnični) postopki. V zadnjem obdobju izstopa predvsem postopek evidentiranja zemljišča pod stavbo, ko je bilo evidentiranih okoli 2000 stavb,

od tega je približno 300 postopkov izvedla geodetska uprava po uradni dolžnosti. Podrobneje je pojavnost posameznih skupin postopkov razvidna s slike 3, kjer je predstavljeno število izvedenih elaboratov za pet najštevilčnejših postopkov v posameznem obdobju.

Med manj številčnimi so postopki nove izmere, sodne določitve meje ter komasacije zemljišč. Svojevrstni so bodisi glede vključitve drugih akterjev ali pa obsega izmere. Ne glede na majhno število gre izpostaviti nekatera dejstva, povezana s samimi postopki. Pretežen del postopkov nove izmere se je na študijskem območju izvajal v drugi polovici III. obdobja (1953–1973). Mednje smo uvrstili tudi postopek reambulacije stanovanjske soseske konec 80. letih preteklega stoletja ter nastavitev zemljiškega katastra v letu 2018. Navedena postopka sta sicer po obsegu precej manjša kot druge nove izmere, ki so na obravnavnem območju kar v štirih novih izmerah zajemale dele dveh katastrskih občin. Sodnih postopkov je bilo na obravnavnem območju nekaj več kot sto, od tega dve tretjini v IV. in V. obdobju (1974–2018).

Slika 3: Število elaboratov za posamezne skupine zemljiškokatastrskih postopkov na študijskem območju po obravnavanih obdobjih od leta 1883 do vključno leta 2018 (vir podatkov: Geodetska uprava RS, 2019).

V nadaljevanju smo želeli ugotoviti, kakšna so odstopanja med podatki zbirke EVELA in dejanskim stanjem izvedenih zemljiškokatastrskih postopkov. Za katastrski občini Jesenovo (ruralno območje) in Izlake (urbano območje) smo v ta namen pregledali elaborate katastrskega arhiva in iz njih razbrali, kateri zemljiškokatastrski postopki so bili izvedeni v sklopu enega elaborata.

Iz preglednice 3 je razvidno, da število elaboratov pomeni 63 % dejanskih zemljiškokatastrskih postopkov. To pove, da se večina elaboratov nanaša na več kot en katastrski postopek. Razlogi so lahko različni, odvisno tudi od obdobja obravnave. Tako se je v III. obdobju (1953–1973) poleg parcelacije običajno izvedla še katastrska klasifikacija (glej število uradnih in dejanskih postopkov katastrske klasifikacije v tem obdobju). Podobno je bilo s postopki ugotavljanja meja v IV. obdobju (1974–1999), kjer sta bila med drugim pogoja za izvedbo parcelacije: (1) če so se odtujile vse novo nastale parcele, so se morale ugotoviti vse posestne meje obstoječe parcele; (2) če se je od obstoječe parcele odtujil le del, dotedanjemu lastniku pa je ostalo več kot 3000 m², se je moralo za obstoječo parcelo ugotoviti le tiste posestne meje, ki so tudi meje dela parcele, ki se odtuji (glej število uradnih in dejansko izvedenih mejno ugotovitvenih postopkov). V V. obdobju (2000–2018) je ravno nasprotno in je večja razlika med uradnim in dejanskim številom

postopkov parcelacije, medtem ko ni veliko odstopanj pri postopkih ugotavljanja meja. Tudi postopek izravnave meje se ne izvaja kot samostojen postopek, ampak običajno v okviru ureditve meje, saj je pogoj za izravnavo meje urejena meja. Je pa zanimiva ugotovitev, da je število elaboratov, ki zajemajo le postopke urejanja meja, v katastrski občini Jesenovo, kjer so podatki grafičnega katastra, zanemarljivo (le dva), medtem ko jih je v katastrski občini Izlake, kjer so podatki numeričnega katastra, nekaj več kot dvajset.

Preglednica 3: Dejansko število in uradno zabeleženo število (to je število elaboratov) zemljiškokatastrskih postopkov v izbranih katastrskih občinah v obdobju od leta 1883 do vključno leta 2018 (vir podatkov: Geodetska uprava RS, 2019)

OBDOBJE	k. o. JESENOVO		k. o. IZLAKE	
	ŠTEVILO POSTOPKOV	ŠTEVILO ELABORATOV	ŠTEVILO POSTOPKOV	ŠTEVILO ELABORATOV
I (1883–1927)	4	2		
PARCELACIJA	2	2		
KATASTRSKA KLASIFIKACIJA	2	/		
II (1928–1952)	1	1		
PARCELACIJA	1	1		
III (1953–1973)	92	57		
KATASTRSKA KLASIFIKACIJA	49	17		
PARCELACIJA	37	34		
UREJANJE PARCELNE MEJE	3	3		
IZMERA DOLŽINSKIH OBJEKTOV	3	3		
IV (1974–1999)	147	83	361	210
PARCELACIJA	61	59	122	112
UREJANJE PARCELNE MEJE	44	1	109	11
KATASTRSKA KLASIFIKACIJA	37	18	118	75
IZMERA DOLŽINSKIH OBJEKTOV	1	1	5	5
OSTALO	4	4	7	7
V (2000–2018)	151	108	312	218
PARCELACIJA	34	11	61	17
UREJANJE PARCELNE MEJE	28	26	73	70
KATASTRSKA KLASIFIKACIJA	28	18	50	30
EVIDENTIR. ZEMLJIŠČA POD STAVBO	14	9	81	65
IZRAVNAVA MEJE	4	1	9	/
IZMERA DOLŽINSKIH OBJEKTOV	1	1	/	/
SPREMEMBA BONITETE	/	/	2	/
OSTALO	42	42	36	36
Skupna vsota	395	251	673	428

5 SKLEPNE UGOTOVITVE

V prispevku je predstavljen zakonski okvir zemljiškega katastra na Slovenskem od začetka nastanka parcelno orientiranega katastra, s poudarkom na analizi zakonsko zahtevanih vsebin katastrske dokumentacije v posameznih obdobjih razvoja in vzdrževanja zemljiškega katastra. Dodatno so predstavljeni katastrski

postopki, ki so bili zakonsko predpisani z namenom katastrskega urejanja in preurejanja zemljiških parcel. Na temelju podatkov Geodetske uprave RS smo za študijsko območje analizirali dinamiko izvajanja katastrskih postopkov po obravnavanih obdobjih.

Zakonodaja na področju zemljiškega katastra se je v preteklosti večkrat spremenila, razlike so tudi v sami vsebini in obsegu predpisov. Prvotno so bili zakoni kratki in so podajali bistvene usmeritve, pravilniki pa so vsebinsko podrobneje pojasnjevali posamezne člene zakona, zaradi česar so bili zelo obširni, sestavljeni tudi iz več delov. Danes je ravno nasprotno in so zakoni obsežni, pravilniki pa krajši in manj podrobni. Njihovemu pogostemu spreminjanju je težko slediti, kar je skrb vzbujajoče. Je pa način vzdrževanja katastra danes enoten in centraliziran, kar se izraža v hkratnem uvajanju zakonskih novosti, doslednosti izvajanja zakonskih predpisov in enotnosti elaboratov.

Elaborati zemljiškokatastrskih postopkov predstavljajo osrednjo dokumentacijo, na podlagi katere se izvajajo spremembe podatkov zemljiškega katastra. Njihova vsebina je pogojena predvsem z zakonskimi predpisi in seveda tudi z načinom obdelave podatkov. Prvotno so bili elaborati preprosti, predstavljeni s skico situacije, merskimi podatki ter opisnimi podatki, ki so del katastrskega sistema. Z leti so postajali vsebinsko vse obsežnejši. V zadnjem obdobju (po letu 2000) se je zgodil preobrat, obseg elaboratov se je začel postopoma zmanjševati. Zaskrbljujoča je predvsem ugotovitev, da se iz mnogih elaboratov ne da enostavno rekonstruirati katastrske situacije zaradi manjkajočih podatkov o geodetski izmeri, preveč poenostavljenih skic katastrske situacije pred katastrskim postopkom in po njem, kjer praviloma manjka tudi informacija o relaciji med abstraktnimi katastrskimi mejami in fizičnimi oziroma topografskimi pojavi v prostoru.

Rezultati raziskave med drugim kažejo na družbene prioritete in prioritete stroke v posameznem obdobju. Vsekakor je poznavanje zakonodaje in vsebine katastrske dokumentacije preteklih zemljiškokatastrskih postopkov pomembno z vidika razumevanja, interpretacije ter nadaljnje uporabe arhivskih in aktualnih podatkov zemljiškega katastra.

Zahvala

Raziskovalno delo je bilo delno opravljeno v okviru raziskovalnega programa P2-0406: *Opazovanje Zemlje in geoinformatika*, ki ga sofinancira Javna agencija za raziskovalno dejavnost Republike Slovenije iz državnega proračuna.

Literatura in viri:

Arhiv RS (2013). Arhiv Republike Slovenije. <http://arsq.gov.si>, pridobljeno 20. 10. 2013.

Blaznik, P. (1981). Reambulacija v luči katastrske občine Žiri. *Loški razgledi*, 28 (1), 197–206. <http://www.dlib.si/?URN=URN:NBN:SI:DOC-0YJH4G6T>, pridobljeno 3. 5. 2014.

Čuček, I. (1979). Instrukcija za izvršitev deželne izmere za namen splošnega katastra. Ljubljana: Inštitut za geodezijo in fotogrametrijo.

Evidenzhaltungsgesetz (1883). [Zakon o vzdrževanju zemljiškega katastra]. Gesetz vom 23. Mai 1883 über die Evidenzhaltung des rundsteuerkatasters RGBl. Nr. 83/1883.

Ferlan, M. (2005). *Geodetske evidence*. Ljubljana: Univerza v Ljubljani, Fakulteta za gradbeništvo in geodezijo.

Grundsteuerpatent (1817). [Zakon o zemljiškem davku]. 8 str.

GURS (2006). Označevanje zahtev in obračunavanje upravnih taks s področja zemljiškega katastra – navodilo. Inertno navodilo št. 00705-15/2006-1.

Instruction zur Ausführung der Katastral-Vermessung (1865). [Navodilo za izvedbi katastrske izmere]. Wien: Aus der kaiserlich-königlichen Hof- und Staatsdruckerei.

ISO 2012. ISO 19152:2012, Geographic Information – Land Administration Domain Model. Edition 1, 118 str. Ženeva, Švica.

Katastral-Vermessungs Instruktion (1820). [Navodila za katastrsko izmero]. 49 str.

Korošec, B. (1978). Naš prostor v času in projekciji: Oris razvoja zemljemerstva, kartografije in prostorskega urejanja na osrednjem Slovenskem. Ljubljana: Geodetski zavod SRS Ljubljana, 298 str.

Kupic, A., Mivšek, E., Kogovšek, A. (2001). Pregled razvoja digitalnih baz zemljiškega katastra v zadnjem desetletju. *Geodetski vestnik*, 45 (3), 191–201. <http://www.geodetski-vestnik.com/45/gv45-3.pdf>, pridobljeno 8. 9. 2018.

Lisec, A., Navratil, G. (2014). The Austrian land cadastre: from the earliest beginnings to the modern land information system [Avstrijski zemljiški kataster: od prvih začetkov do sodobnega zemljiškega informacijskega sistema]. *Geodetski vestnik*, 58 (3), 482–516. DOI: <https://dx.doi/10.15292/geodetski-vestnik.2014.03.482-516>

Lisec, A., Ferlan, M. (2017). 200 let od začetka parcelno orientiranega katastra na Slovenskem. *Geodetski vestnik*, 61 (1), 76–90. https://geodetski-vestnik.com/61/1/gv61-1_lisec.pdf, pridobljeno 15. 12. 2018.

Lego, K. (1968). *Geschichte des Österreichischen Grundkatasters*. Wien: Bundesamt für Eichund Vermessungswesen.

Mlakar, G. (1986). *Kataster 1: Zemljiški kataster in zemljiška knjiga*. Ljubljana: Tehniška založba Slovenije.

Mlakar, G., (1990). *Kataster, 1*. Ljubljana: Tehniška založba Slovenije.

Naprudnik, M. (2002a). Geodezija v Sloveniji v obdobju 1945–2000 (1. del). *Geodetski vestnik*, 46 (3), 249–256.

Naprudnik, M. (2002b). Geodezija v Sloveniji v obdobju 1945–2000 (2. del). *Geodetski vestnik*, 46 (4), 428–441.

Naprudnik, M. (2003a). Geodezija v Sloveniji v obdobju 1945–2000 (3. del). *Geodetski vestnik*, 47 (1-2), 96–109.

Naprudnik, M. (2003b). Geodezija v Sloveniji v obdobju 1945–2000 (4. del). *Geodetski vestnik*, 47 (3), 308–321.

Navodilo (1999). Navodilo o začetku uradne uporabe digitalnega katastrskega načrta. *Uradni list RS*, št. 57/1999.

Navodilo (1976). Navodilo za ugotavljanje in zamejičenje posestnih meja parcel. *Uradni list SRS*, št. 2/1976.

Pravilnik o održavanju katastra u opštinama u kojima je katastar izradjen na osnovu premera VII. deo II odeljak (1930). [Pravilnik za vzdrževanje katastra v občinah, v katerih je izdelan kataster na podlagi premera VII. del 2. razdelek]. *Službene novine*, št. 212-LXXV/460.

Pravilnik za državni premer III deo. (1958). Pravilnik za državni premer III deo: Razgraničenje i snimanje detalja i reliefa zemljišta i detaljni nivelman [Pravilnik za državno izmero III. del: Zamejičenje in izmera detalja in reliefa zemljišča ter detaljni nivelman]. Savezna geodetska uprava, št. 857. Beograd.

Pravilnik (1970). Pravilnik o tehničnih predpisih za izdelavo izvornikov načrtov in za določanje površin parcel pri izmeritvi zemljišč. *Uradni list SFRJ*, št. 8/1970.

Pravilnik (2004). Pravilnik o urejanju in spreminjanju mej parcel ter o evidentiranju mej parcel v zemljiškem katastru. *Uradni list RS*, št. 1/2004.

Pravilnik (2007). Pravilnik o urejanju ter spreminjanju in evidentiranju podatkov v zemljiškem katastru. *Uradni list RS*, št. 08/2007.

Pravilnik (2018). Pravilnik o evidentiranju podatkov v zemljiškem katastru. *Uradni list RS*, št. 48/2018.

Priročnik (1984). *Priročnik za vzdrževanje katastrskega operata lastninsko davčnega dela zemljiškega katastra*. Ljubljana: Republiška geodetska uprava.

Ribnikar, P. (1982). *Zgodovinski časopis*. Zemljiški kataster kot vir za zgodovino. *Zgodovinski časopis*. 36 (4), 321–337. <http://www.sistory.si/publikacije/prenos/?urn=SI:STORY:ID:110>, pridobljeno 3. 5. 2014.

Seručnik, M. (2009). Reambulančni kataster za Kranjsko. *Kronika (Ljubljana)*, 57 (3), 491–504. <http://www.dlib.si/?URN=URN:NBN:SI:doc-86U9EG9T>, pridobljeno 10. 5. 2014.

Stuedler, D. (2014). *Cadastre 2014 and beyond*. FIG Publication No. 61. <http://www.fig.net/pub/figpub/pub61/figpub61.pdf>, pridobljeno 18. 12. 2018.

Temeljni zakon o izmeritvi zemljišč in zemljiškem katastru (1965), *Uradni list SFRJ*, št. 15/1965.

Tehnične specifikacije za prikaz podatkov v skici elaborata (2008). *Tehnične specifikacije za prikaz podatkov v skici elaborata št. 00703-4/2007-2*. http://www.gu.gov.si/fileadmin/gu.gov.si/pageuploads/zakonodaja/ZEN/teh_spec_skice_elab.pdf, pridobljeno 15. 2. 2013.

Tehnične specifikacije (2018). *Tehnične specifikacije št. 35311-61/2018-2* http://www.gu.gov.si/fileadmin/gu.gov.si/pageuploads/zakonodaja/ZEN_am/Tehnicne_specifikacije_objava.pdf, pridobljeno 4. 1. 2019.

Triglav, J. (2003). *Zemljiški kataster na Slovenskem – nekoč in danes*. Maribor: Društvo geodetov severovzhodne Slovenije.

Uredba o izdelavi izmeritve in zemljiškega katastra in njenem vzdrževanju (1967). *Uradni list SFRJ*, št. 44/1967.

RECENZIRANI ČLANKI | PEER-REVIEWED ARTICLES
S | E | N

Uredba o zemljiškem katastru (1953). Uradni list FLRJ, št. 43/1953.

Williamson, I., Enemark, S., Wallace, J., Rajabifard, A. (2010). Land Administration for Sustainable Development. United States: ESRI Press Academic.

ZEN (2006). Zakon o evidentiranju nepremičnin. Uradni list RS, št. 47/2006.

ZEN-A (2018). Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o evidentiranju nepremičnin. Uradni list RS, št. 7/2018.

ZENDMPE (2000). Zakon o evidentiranju nepremičnin, državne meje in prostorskih enot. Uradni list RS, št. 52/2000.

Zakon o katastru zemljišta (1928). [Zakon o zemljiškem katastru]. Službene novine, št. 14-VII od 18/1. 1929.

ZZKat (1974). Zakon o zemljiškem katastru. Uradni list SRS, št. 16/1974.

Zupan, M., Lisec, A., Ferlan, M., Čeh, M. (2014). Razvojne usmeritve na področju zemljiškega katastra in zemljiške administracije. Geodetski vestnik, 58 (4), 710–723. DOI: <https://doi.org/10.15292/geodetski-vestnik.2014.04.710-723>

Zupančič, P. (1991). Geodezija 4. Ljubljana: Zavod Republike Slovenije za šolstvo.

Krivic M., Ferlan M., Lisec A. (2019). Dinamika izvajanja zemljiškokatastrskih postopkov glede na spreminjajočo se zakonodajo.

Geodetski vestnik, 63 (2), 179–198.

DOI: <https://doi.org/10.15292/geodetski-vestnik.2019.02.179-198>

asist. Mateja Krivic, univ. dipl. inž. geod.

Univerza v Ljubljani, Fakulteta za gradbeništvo in geodezijo
Jamova cesta 2, SI-1000 Ljubljana
e-naslov: mateja.krivic@fgg.uni-lj.si

izr. prof. dr. Anka Lisec, univ. dipl. inž. geod.

Univerza v Ljubljani, Fakulteta za gradbeništvo in geodezijo
Jamova cesta 2, SI-1000 Ljubljana
e-naslov: anka.lisec@fgg.uni-lj.si

viš. pred. dr. Miran Ferlan, univ. dipl. inž. geod.

Univerza v Ljubljani, Fakulteta za gradbeništvo in geodezijo
Jamova cesta 2, SI-1000 Ljubljana
e-naslov: miran.ferlan@fgg.uni-lj.si